

Oddagrein

Snorri Brend
snorri@sosialurin.fo

TUREN GÅR TIL FÆRØERNE

Pól F yrkir í einum av kendastu fost-
urlandssangum okkara soleiðis:
*Av øllum londum í eyst og vest,
er føðilandið mær hjarta næst,
hitt fjallaheimið
í sorg sum gleimi
mær dámar best.*

Hugaligt var týsmorgunin at hoyra triggjar ungar kvinnur í Kringvarpinum, og sum høvdu sett sær eitt mál í summar: At vilja ferðast til allar bygdir í Føroyum.

Meðan onnur taka avgerð um at halda summarfrítíð sína, heilt ella lutvíst í øðrum londum, høvdu Barbara í Stórustovu, Bryndis Hjartardóttir og Katrin Christophersen valt tað øðrvísi. Fyri tær var eingin ivi um, at ein mátti kenna sítt egna land fyrst, áðrenn ein fór burtur í onnur

lond í somu ørindum. Tær ynsktu við hesum at gera hugtakið »at ferðast í egnum landi« til veruleika. Og vónandi fáa tær triggjar nógvar góðar upplivingar á ferðini. Við hesi verkætlan síni hava tær somuleiðis ruddað slóð fyri øðrum ungum. Hjá nógvum ungum man kunnleikin og kanska eisini áhugin til okkara egna land vera so ymiskur. Men við at vitja allar bygdirnar, og við at fáa eina mynd, eitt inntrykk og eitt »andlit« uppá hvørja einastu bygd, fer hetta helst seint at hvørva úr minni teirra. Á henda hátt hava tær havt føroyska landalæru eftir umskrivaða hugtakinum »learning by visiting«.

Tær triggjar genturnar høvdu tó nøkur hjartasuff í hesum sambandi: Kring oyggjarnar vanta upplýsandi skelti til tann ferðandi í ólukkumát.

Vist varð millum annað á, at einki skelti boðaði frá, hvussu og ikki minst hvar, ein slapp besta vegin niðan á hægsta fjall okkara, Slættaratind.

Fyri føroyingin er hetta ikki eins stórur trupulleiki, sum tað er hjá tí fremmanda, - hetta við skeltingini. Hóast t.d. Landsverk hevur gjørt eitt stórt arbeiði við at skelta landsvegirnar, sær út til at ferðavinna hevur verið heldur sparin á hesum økinum. Her hevði hjálpt munandi við fleiri skeltum og stuttum frásagnum um staðið og tað »seværdiga« sum ger hetta ávísar økið til nakað serstakt.

Her kundu bæði almennir og ikki minst kommunalir myndugleikar við eitt sindur av figgjarligari játtan, gjørt tað munandi lættari hjá teim ferðandi at vitja kring landið hesaferðina - og vónandi aftur, júst so sum

boðskapurin ljóðaði í farnu viku um møguleikarnar at økja ferðavinnuna munandi her á landi.

Fyri at hetta skal gerast, er neyðugt at myndugleikar, ferðavinnan, ferðasmiðir, landsverk og øll onnur áhugað seta seg saman at gera eina ætlan, og finna fram til støð og viðurskipti, har tað haltar. Tær triggjar genturnar søgdu eisini, at tær máttu brúka donsku (!) bókina "Turen går til Færøerne" fyri at fáa sum mest burtur úr ferðini. Her hevði ein

føroysk útgáva verið kærkomin, og hevði lætt um, bæði hjá føroyingum og útlandingum. Næsta stigið kundi so verið at sett neyðug skelti upp, har tørstur er og annars hildið fram við at gjørt umstøðurnar hjá ferðavinnuni so optimalar sum vit øll ynskja tað.

Eitt stórt arbeiði er longu gjørt. Eingin ivi er um, at enn vantar nógva í. Men ein lítill og sjónlig byrjan, kann menna seg til nakað stórt. Tað er jú framvegis so, at alt ger mun.

»

Ein má kenna sítt egna land fyrst, áðrenn ein fer burtur í onnur lond

Viðmerking

Finnur Jensen
finnur@sosialurin.fo

Politiskt hondvask

Hóast nýkyknaða Eik-málið kann tykjast sum ein funnin fressur hjá løgtingslimum at rópa hart um, hava teir flestu valt óvanligu men røttu taktisku loysnina, sum er at tiga. Eftirsmakkurin av ringari samvitsku er ov beiskur.

Politikarar eru eitt serligt fólkaslag. Teir flestu tiga meginpartin av árinum og lata teir fáu ýla ístaðin.

Men tær hendinga ferðir, at okkurt stingur seg upp, sum kann fáa sinnið í kók á vanliga føroyinginum, so stingur ein fyri og annar eftir høvdið upp aftur úr sandinum og brølar hvør við sínum nevi í nakrar dagar.

Soleiðis hevur tað altíð verið.

Men ikki hesaferð.

Seinastu vikuna kyndi ein ikki sørt bersøgin advokatfrágreiðing í aftur Eik-málið. Allir ingrediensir fyri

politiskari garteran frá fleiri politiskum frontum vóru til staðar.

Dropin í figgjarlógardýpinum

Meðan sambandsmenn kundu seta vanligu skøv-aðu plátuna á um donsku myndugleikarnar, sum aftur hesaferð vísa, hvussu óskikkiliga føroyska skápið skal standa, kundu tjóðveldisfólk gorra vanligu kvøðuna um danska figgjareftirlitið, sum enn einaferð hevur svikið.

Samstundis kundu javnaðarfólk tuna røddina inn á vanliga øvundargrenjið um óndu kapitalismuna, sum lónar tey ríku og rakar tey veiku.

Men hóast talan var um eina sanna delikatessu fyri politikararnar, sum framm-anundan trippa av valfepuri og við hesum veruliga kunnu teska sleikjandi í oyra á innara svinhundinum á

mongum veljara, hava teir flestu valt at halda tunguna mitt í munninum.

Neyvan er eftirsmakkurin sötur hjá samda løgtinginum, sum–fyri uttan Miðflokkurin, ið atkvøddi fyri av óvart – valdi at fylgja tilmælinum hjá figgjarnevndini og ikki unna Skrásetingini eina eyka millión til at kanna Eik Grunnin.

Ein millión er ein lítill dropi í figgjarlógardýpinum, sum vísir eitt hall á hálva milliard.

Tunnusláttur í figgjarnevndini

Gamaní, vanligu tunnirnar úr figgjarnevndini larmaðu sum vant.

Jørgen Niclasen byrjaði fjølmiðlaveitsluna beinleiðis í Degi og Viku við ringum tannabiti. Hann royndi sum frægast at verja avgerðina at strika játtanina við vanliga jabbinum um týdningin av útreiðsluneutraliteti. Argumentatiónin druknaði í retorisku fólkafloksuppuni, hvørs soð eftirhondini er vorðið eins tunt og pengamappan

hjá ávísu bankastjóra, verður eitt møgulegt endurgjaldskrav staðfest í rættinum.

Tobbi plagar at taka yvir, tá veitslan dovnar. Tað gjørdi hann eisini hesaferð dagin eftir við at skjóta eftir miðflokkumboðnum, sum hann annars hevur verið so samdur við – eins og restin av figgjarnevndini, sum átti at fingið eitt herðaklapp ella ein muss frá umboðsmanninum fyri seinnu árinu at kalla bert at syngja við somu tungu.

Robin Hood skifti hest

Aftursvarið kom prompte frá Bill Justinussen, sum, umframt at harta Torbjørn fyri at vera við í sama báti, sum sigldi undan Skrásetingini, eisini nýtti høvið at skjóta eftir teimum, sum nú finnast at nevndarlimunum og leiðsluni í gomlu Eikini, sum ikki vistu, hvat tey gjørdur. Eitt er, at tað ikki klæðir Bill

Justinussen, sum annars í besta Robin Hood-stíli í vár legði fram uppskotið um at lata Húsalánsgrunnin upp fyri teim fátæku, leggja á annan bógv og verja ríkar bankastjórar. Eitt annað er, at tað er taktiskt óklókt soleiðis at skifta hvíta hestin við ein svartan, sum eingin vil kennast við.

Onkuntíð er betri at krúpa til krossin og viðganga politiskar brølarar, heldur enn at vassa longur út við at halda fast við óhepnar avgerðir í eini roynd ikki at missa andlit.

Bill Justinussen og restin av figgjarnevndin áttu heldur at gjørt sum restin av løgtinginum og njóta restina av summarfrítíðina og bíða til á ólavsoðu við at rætta villuna stillisliga, sum um einki var hent.

Tá hevur Eik-sirkusið vónandi lagt seg aftur.